

Vladimir Novaković
KRALJEVI FUDBALA

Jun, 2019.

MEDIJSKI PRIJATELJ

VLADIMIR NOVAKOVIĆ

KRALJEVI FUDBALA

AUTOROV UVOD U IG鲁 **SAN SVAKOG DEČAKA**

Gotovo da ne znam nijednog dečaka koji nije maštao da bude fudbaler. Na terenčetu iza zgrade svako je u glavi kreirao svoj velelepni stadion i slavio gol na maliće kao da ga je postigao u finalu Lige šampiona. Čak i oni upadljivo netalentovani su, u sigurnosti sobe, gde niko neće videti njihovu nespretnost, naizmenično šutirali loptu kao njihovi fudbalski idoli ili sebe smeštali u ambijent buduće velike utakmice.

Fudbaleri su ljudi koji decenijama raspaljuju maštu i razgaluju srca stotina miliona ljudi na planeti. Jedan gol omiljenog igrača, ponekad i običan lep potez, može da bar na neko vreme otkloni sve ružne misli iz svakodnevnog života i učini dan lepšim.

Danas, u eri igrača, svaki njihov potez ima širi domet i veće značenje.

Tokom 150 godina fudbalske istorije menjala su se pravila, taktike, društveni status, okolnosti. Posle dugog turbulentnog perioda, tokom kojeg se igra širila po svetu, stabilizacija je stigla oko 1925. godine, kada su pravila došla do nivoa koji je veoma sličan današnjim. Upravo tada počinju da se smenjuju ere dominantnih faktora u samoj igri. Kasnih dvadesetih prošlog veka, primat su preuzeли treneri, inovatori, koji su eksperimentisali igrom i svojom mudrošću iz ekipa izvlačili često i više nego što je bilo realno. To doba započeto je Herbertom Čepmenom, a potrajaće sve do Rinusa Mihelsa i ranih sedamdesetih.

Prva posleratna era bilo je doba reprezentacija. Nacionalni timovi postali su važan faktor promene osećanja u

kompletnom društvu, što je bilo najvidljivije u porazu i triumfu Brazila, prvoj svetskoj tituli još uvek razorene Nemačke, 1954, ili Jugoslaviji posle slavne olimpijske pobeđe protiv SSSR, 1952. Narodi izmučeni ratovima u prethodnim decenijama priglili su fudbal kao način da se nadmeću bez prolijanja krvi i on je, za kratko vreme, osvojio ceo globus. To će potrajati sve do početka osamdesetih, kada će se umešati komercijalni interesi.

Sedamdesete će lansirati eru timskog duha, olicenu u holandskom totalnom fudbalu, ali i dominaciji engleskih klubova, italijanske reprezentacije i Nemaca na oba fronta. Svi oni imali su sistem u kojem je pojedinac podređen timu, a igra do kraja racionalna. Posle brazilske rapsodije u Meksiku, 1970, proći će dvadeset godina pre nego što će atraktivnost postati poželjan i potreban element u zadovoljenju publike.

Istovremeno, događala se i era publike. Počelo je nasiljem ne britanskim stadionima ranih šezdesetih, raširilo se širom sveta. Sa jedne strane, nalazila se neobuzdanost mase, sa druge, potreba publike da na miru gleda mečeve. Ovi drugi decenijama su se postepeno povlačili sve dok serija velikih tragedija u Moskvi, Atini, Briselu i Šefildu, tokom osamdesetih, nije dovela do naglog preokreta, kojim će oni nasilni biti aut sa stadiona, a u njih se vratiti porodice.

Onda je, sredinom osamdesetih, počela era klubova, kada su prvi put (osim u doba kada su se u Realu odjednom našli Pušaš i Di Stefano) vodeći klubovi postali snažniji od najjačih reprezentacija. Pokretač je bio Silvio Berlusconi, koji je u Milanu napravio revoluciju. Pratile su ga ostale italijanske, pa španske i, konačno, engleske ekipe. Oni će, zajedno, vrlo brzo iskoristiti moć koju im je dala televizija da promene pravila, manje-više, svih bitnih takmičenja tako

da odgovaraju njima. Četvrt veka, počevši od 1985, trajalo je razdoblje u kojima je od klubova zavisilo sve.

Ali, ono oružje koje je dalo prevlast klubovima, svrglo ih je sa vrha. Ovoga puta, uz televiziju, ključnu ulogu odigrao je internet, posebno pojavom društvenih mreža. Stigli smo u doba igrača. I ranije su majstori kao Pele, Krojf i Maradona privlačili ogromnu pažnju, ali u današnje vreme sve je podređeno pojedincima. Fudbaleri su krenuli stopama američkih sportista, koji više novca zarađuju od reklama, nego od ugovora, iako su im ugovori sve veći.

Njihova popularnost takođe je veća nego popularnost klubova. Sâm Leo Mesi, iako nema tviter, ima na društvenim mrežama gotovo jednak broj fanova kao ceo fudbalski klub Barselona (125-130 miliona). Njegov glavni konkurent u svakom izboru, već desetak godina, Kristijano Ronaldo, ima preko 210 miliona pratilaca, značajno više od svog kluba (Real za Barsom zaostaje za 2-3 miliona).

Zajedno sa popularnošću, stigla je i moć. Igrači, potpomognuti agentima, sada potpuno diktiraju stanje na tržištu. Nekad nezamislive stvari sada se događaju – igrači koji imaju važeće dugogodišnje ugovore bez ikakve muke mogu da izdejstvuju prelazak u drugu ekipu. Niko nije siguran, čak ni najveći klubovi na svetu, da novi ugovor potpisani ove jeseni znači da igrač neće već u junu tražiti novi, veći, pod pretnjom da će napustiti klub.

Mediji su se tome potpuno prilagodili, vodeći fudbaleri (i ostali sportisti) prate se svakodnevno, ne nužno na sportskim stranama, ali su im naslovnice zagarantovane. Gol Mesija, Nejmara, Pogbe ili Bejla sa dva metra dobije veću medijsku pažnju nego slalom preko pola terena igrača sa manje zvučnim imenom, čak i u istim klubovima.

Zbog svega pobrojanog, zbog magije koju fudbal nosi, ali i značaja igrača za dalji razvoj te igre, rešili smo da pišemo o njima, i to ne o velikanima iz nekog drugog doba, već o najvećim majstorima koji sada ukrašavaju fudbalske terene. To su igrači iz one generacije koja je prva postala dostupna apsolutno svakom klincu, čije čudesne poteze oni i dalje pokušavaju da skinu, bilo u parkiću ili na igrici.

Među onima koji su bili u prvoj knjizi "Zvezde fudbala", su Ćavi, Inijesta, Pirlo, Toti, Miler i Riberi, Runi i Teves, Zlatan i Kaka. Neki od njih oprostili su se u međuvremenu od fudbala, drugi su se iz vodećih ekipa preselili u manje, često u nekim ligama gde se igra lakše, a zarađuje više. Bili su tu i neki igrači, kao Alaba, Iguain, Bejl, koji su bili na ivici da postanu fudbalske ikone, ali su, u međuvremenu, sa te ivice skliznuli.

Tri godine su dug period u sportu, bilo je vreme da osvezimo priču. Stare majstore trebalo je zameniti nekim novima. U ovoj knjizi sačuvali smo 13 majstora iz one prve, momci kao Mesi, Ronaldo, Suares, Grizman, Pogba, Modrić, Kros jednostavno su se podrazumevali. Dopunili smo njihove priče, ne samo dogodovštinama iz poslednje tri godine, već i nekim zanimljivim detaljima iz ranijeg života.

Uz njih dodali smo 17 novih. Neki među njima, kao Markus Rašford, Klijan Embape, Usman Dembele, Frenki De Jong, Luka Jović tek su ušli u dvadesete, a najmlađi Vinisijus je još tinejdžer. Drugi su, kao Eden Azar, Kevin De Brejne, Kristijan Eriksen ili Marko Verati očekivano napravili iskorak u sâm svetski vrh. Neki treći, kao Mohamed Salah, Virdžil Van Dajk ili Dušan Tadić, u zrelim godinama su naglo iskoračili na veliku scenu i od veoma dobrih igrača transformisali se u elitne. Ima tu i momaka kakav je Kžištof Pjontek, koji su iznenada bljesnuli i sada imaju pred sobom ceo svet.

Ovog puta idemo detaljno kroz porodičnu istoriju i odrastanje, prve korake na fudbalskom terenu, pratimo kako su osvajali pionirske trofeje, kada su naglo izrasli, koji od njih su uvek išli ispred svoje generacije, a koji su se razvili kasnije. Saznaćete i čija majka je bila profesionalni fudbaler, a ko je sa sobom na treninge vodio mlađeg brata.

Još važnije, ulazimo u socijalnu i psihološku stranu priče. Neki od momaka o kojima pišemo fudbal igraju po navici, jer su im svi u porodici sportisti. Drugima je to bio jedini način da obezbede egzistenciju porodici. Treći su imali sve što im je potrebno, ali je ljubav prema lopti bila jača. Mnogi su odrasli na minut hoda od terena na kojima će se razviti, ali su drugi putovali satima da bi mogli da napreduju, ili se kao dečaci selili u daleke gradove ili druge zemlje. Neki su krili od porodice svoje sportske planove, druge su roditelji gurali kroz karijeru, trećima su se porodice raspale još dok su bili klinci.

Te stvari formirale su im ličnosti i način na koji se ponašaju na terenu, prema trenerima, saigračima i protivnicima. Uticale su na njihove radne navike, odnos prema navijačima i medijima, novcu i slavi. Ubacivale su ih u nevolje ili izvlačile iz njih. Iz ove knjige nećete saznati samo kako je protekla karijera nekog igrača, nego i kako je izrastao u čoveka i fudbalera kakav je postao.

Nadam se da ćete u ovom izdanju uživati još više nego u prvom, jer je u njega uloženo još više energije, rada i emocija. Pred vama su mnogi sati, koje ćete provesti sa zvezdama fudbala, želim vam da proteknu lepo.

V. N.

EDEN AZAR
REAL MADRID

**OZARIO
PLANETU
NOVIM
STILOM**

Jednominutni razgovor novinara „BT Sporta“ Darela Karija sa Edenom Azarom, na terenu Olimpijskog stadiona u Bakuu, neposredno po završetku finala Lige Evrope, dragocen je. U samo nekoliko desetina sekundi novinar je pokazao pristojnu istrajnost da dobije veliki odgovor, a igrač izuzetnu iskrenost i tako uslišio želje miliona gledalaca.

„Već sam doneo odluku, znate to. Rekao sam je kome treba pre dve nedelje i sada sve zavisi od kluba. Čekam rasplet, baš kao i navijači. Zavisi od oba kluba, sve čemo znati za nekoliko dana“, rekao je Azar, praveći televizijsku priču godine. Na Karijevo pitanje da li očekuje da će biti tu i sledeće sezone, Belgijanac je odgovorio: „Mislim da je ovo zbogom, mada se u fudbalu nikad ne zna. Moj san bio je da igram u Premijer ligi i činio sam to sedam godina, u jednom od najvećih klubova na svetu. Došlo je vreme za novi izazov“.

Sve što želite da znate o Edenu Azaru stalo je u ovih nekoliko rečenica. Iskren, smiren i sa obema nogama čvrsto na zemlji. Dete iz pristojne porodice, u kojoj su roditelji bili posvećeni svojoj deci, prenosi sada tu ljubav na svoje potomke, poštено ispunjava ulogu najstarijeg brata i ima jasno poređane prioritete. Ne tako davno on je, takođe pred kamarama, izgovorio rečenicu: „Važnije mi je da budem dobar čovek, nego dobar fudbaler“.

Azar je ulogu u Čelsiju prerastao još pre nekoliko godina, kada je turbulencija u klubu učinila da on više ne bude blizu samog vrha. Da je zaista među najboljima na svetu potvrdio je u letu 2018, na terenima Rusije, gde je bio za klasu bolji od ostalih igrača na Svetskom prvenstvu i odveo Belgiju dalje nego što je ikad bila. Saopštio je još tada

šta želi u nastavku karijere, ali je strpljivo sačekao da prode još jedna sezona.

Jedinstveni talenat malom Belgijancu omogućava da ode još korak više, u madridski Real. To što su Madriđani rešili da izdvoje više od 100 miliona evra za 28-godišnjeg fudbaleru, kojeg su mogli besplatno dobiti već sledećeg leta, samo govori kolika je njegova stvarna vrednost danas. To što će mu u Madridu trener biti idol iz detinjstva i čovek čiji dres je redovno nosio, svakako mu je nagrada za to što je, realno, najbolji fudbaler Premijer lige u ovoj deceniji.

Eden Mihael Azar rođen je januara 1991, u gradiću La Luvijer, smeštenom u valonskoj pokrajini Eno, između Flandrije i Francuske, Monsa i Šarlroe. La Luvijer je gradić od 80.000 stanovnika smešten u srcu ključne rudarsko-industrijske zone Belgije, u kojoj se od početka XIX do poslednje trećine XX veka kreiralo bogatstvo te zemlje podeljene na dve vrlo različite polovine. Na obodu grada nalazio se jedan od četiri najveća rudnika uglja u zemlji.

Upravo je taj rudnik omogućio La Luvijeru najveće fudbalsko ime pre Edena. Kada je 1952, zbog posla u rudniku, u grad sa Sicilije stigla porodica Šifo, niko nije ni slutio da će se 16 godina kasnije u njoj roditi velika zvezda belgijskog fudbala. Aragona, na južnoj strani velikog italijanskog ostrva, grad je sa najvećom stopom iseljavanja u Evropi. Godinu pre nego što će Agostino Šifo povesti ženu u Valoniju, Federiko Felini dobio je Srebrnog medveda u Berlinu za film *Put nade*, koji upravo oslikava tešku priču rudara iz tog sicilijanskog mesta, koji se sele u inostranstvo, u potrazi za humanijim uslovima.

Njegov sin Vičenco, kasnije poznat kao Enco Šifo, bio je prva belgijska zvezda osamdesetih. Omaleni plejmejker

proslavio se u Anderlehtu, bio prvak Francuske sa Monakom, dvaput igrao finala Kupa UEFA, postao najmlađi igrač u istoriji evropskih prvenstava (u pobedi nad Jugoslavijom 2:0, u Lansu, 1984. godine) i zabeležio 84 nastupa za *Crvene đavole*. Mali Azar je od rođenja imao ozbiljan zadatak.

Edenov otac Tjeri Azar, rođen desetak kilometara severno u Bren-l'Kontu, igrao je kao defanzivac ili zadnji vezni u lokalnom klubu, koji se u to doba šetao između druge i treće lige. Iako je kasnije postao stalni član elite i 2003. uzeo Kup i Superkup Belgije, La Luvijer, koji je dao seniorske debije igračima kao što su Asmir Begović i Piter Odemwingi, ugasio se početkom 2019.

Ako je otac proveo karijeru kao poluprofesionalac, majka Karine bila je uspešnija. Kao napadač Rojal Stad Brenuaza ona je pomogla klubu da se, u samo dve godine, iz regionalne četvrte plasira u drugu belgijsku žensku ligu. Međutim, samo dve godine kasnije ostala je trudna (nosila je Edena) i prekinula je karijeru (dve godine kasnije njen ekipa će se plasirati u najviši rang). Oboje roditelja su kasnije postali nastavnici fizičkog u školi u Bren-l'Kontu.

Tjeri i Karine su rešili da naprave veliku porodicu i da je posvete svojoj omiljenoj igri, pa će sva četiri njihova sina – Eden, Torgan, Kilijan i Itan – ne samo postati fudbaleri, nego će u bar nekom delu karijere biti pod ugovorom sa Čelsijem.

Edenova karijera počela je sa četiri godine, u muškoj sekociji majčinog kluba, koji je igrao u međuopštinskoj ligi i čiji teren je bio neposredno pored njihove kuće. Sa dvanaest godina, nekoliko nedelja pre nego što mu se roditi najmlađi brat, preselio se u Tubize, gde mu je otac završio

karijeru. Gradić na granici Valonije i Flandrije je tri godine ranije, u sklopu priprema za Euro 2000, dobio trening centar nacionalnog fudbalskog saveza, u kojem se pripremaju sve belgijske selekcije.

Došlo je vreme i za prvo veliko pitanje za porodicu Azar – kako najbolje pripremiti Edena za seniorsku karijeru? U to doba Belgija je prolazila kroz veliku krizu, posle fantastičnih sedamdesetih i osamdesetih (finale EP, polufinale SP, 4 evropska pehara i 6 izgubljenih finala, sve u periodu 1976-92), jer ni klubovi, ni reprezentacija, nisu uspeli da se adaptiraju na promene koje su se u evropskom fudbalu dogodile ranih devedesetih. Preseljenje u nedaleki Brisel nije bilo opcija. Umesto toga, krenuli su na jug, u Lil.

Najveći grad severne Francuske istorijski je deo Flandrije, kulturnoški je veoma blizak Belgiji, a i geografski je odmah uz nju – gradski stadion je svega 11 kilometara od granice. Vozovi od Brisela do Lila idu 20 puta dnevno i putuju malo preko pola sata.

Korišćenje komšijskih resursa nije bilo strano Belgijancima. U kratkom roku neki od njihovih najboljih igrača formirani su u školama Francuske i Holandije. Osim Edena Azara i Divok Origija je bio u Lili, Torgan Azar u Lansu (zajedno sa Rafaelom Varanom), dok su Vermaelen, Vertongen i Alderweireld fudbalski oblikovani u Ajaksovoj školi. Tako su dve zemlje sa jačom tradicijom i boljom istorijom razvoja fudbalera zapravo poslužile Belgiji kao zamajac za novu zlatnu generaciju. Ako izuzmemmo Origija, čiji otac je bivši kenijski fudbaler, ostali su sledili svoju jezičku i kulturnošku struju. U porodici Azar to je islo i korak dalje.

„Nas trojica (svi osim Itana rođeni su 1991-95) smo dugi navijali za francusku reprezentaciju, čak i pre nego za Belgiju. Odrastali smo uz prvake sveta iz 1998. i Evrope iz 2000. Ne želim da nipodaštavam belgijske igrače tog doba, ali Francuska tog vremena je zaista bila posebna“, rekao je Azar, a u medijima se pojavila njegova slika sa Torganom i Kilijanom, na kojoj sva trojica nose dres Zidana. Veza Azar – Zizu će potrajati do ovih dana.

Eden je u Lil stigao sa 14 godina i u narednom periodu paralelno je trenirao u gradu i završavao školu, dok je i dalje živeo u roditeljskom domu. Put mu je još i olakšan dve godine kasnije, kada je klub otvorio akademiju tik uz belgijsku granicu.

Eden je na veliku scenu stupio u maju 2007. Bio je deo U17 selekcije Belgije, koja je baš u Tubizeu odigrala nerezeno sa Holandijom na startu EP u toj starosnoj grupi, a on je postigao jedan od golova. Nekoliko nedelja kasnije dobio je prvi profesionalni ugovor, a već u novembru nastupio je protiv Briža u prijateljskom meču i odmah zatim odigrao prvih 12 minuta seniorskog fudbala, u porazu od Nansija. Lil je imao interesantan tim, u kojem su igrali Kabaj, Debiši, Bastos, Obranijak, Rami, Makun, Mavuba i veteran Patrik Klajvert.

Do kraja te sezone, u kojoj je ekipa podbacila i osvojila sedmo mesto, Azar će sakupiti četiri ulaska u finišu. Istovremeno je igrao za rezervni tim u seniorskoj četvrtoj ligi (11 utakmica, 1 gol) i juniorski tim u takmičenjima mlađih kategorija. Za selekciju do 19 godina postigao je, čak, šest golova na 11 utakmica. Tokom leta dogodila se ključna promena – umesto uzdržanog Puela ekipu Lila je preuzeo Rudi Garsija.

Novi trener je odmah prebacio Azara u prvi tim i počeo da mu ukazuje priliku sa klupe. U meču sa Okserom, 20. septembra 2008, to se isplatio, jer je Azar u 88. minuti izjednačio na 2:2, postavši najmlađi strelac u klupskoj istoriji (tri meseca pre 18. rođendana), a do kraja je Lil preokrenuo na 3:2. Azar je postepeno grabio priliku i do kraja sezone postao redovan, najpre sa klupe, a onda sve češće i kao starter. Dao je gol Sent Etjenu u svom prvom startu i do kraja sezone ukupno pet golova. To nije promaklo nikome, pa je Azar u konkurenciji Kapua, Remija i Muse Sisokoa izabran za najboljeg mladog igrača Lige 1, kao prvi stranac.

Tokom te sezone postao je i deo nacionalne selekcije. Posle debija u duelu sa Luksemburgom vezao je tri nastupa sa ex-Yu timovima, u prijateljskom meču sa Slovenijom i dva takmičarska sa BiH. Do leta 2009, za tek punoletnog Edena se raspitivala cela Evropa.

I njega i ekipu čekao je novi iskorak. Lil se pojačao iskušnim golmanom Landroom i trojicom mladića – Žervinjom, Obamejangom i Suareom. Te godine igrali su veoma atraktivni fudbal, bili su najefikasniji tim u ligi, sa 72 gola. Već u prvom takmičarskom meču sezone Azar je postigao gol protiv Sevojna, finaliste Kupa Srbije, a zatim je dodao još jedan protiv Genka, za plasman Lila u grupu Lige Evrope. Kontinentalno takmičenje mu je dalo pozornicu za najlepše momente, kao kada je protiv Đenove, samo deset minuta po ulasku, nanizao šestoricu rivala u driblingu i dao gol. Krajem decembra protiv Le Mana prvi put je preuzeo meč na sebe, dao gol i namestio preostala dva.

U januaru je prelomio derbi severa sa Lansom postigavši jedini gol, odmah zatim dobio produženje ugovora

i veću platu. Mart 2010. definitivno ga je stavio na evropsku mapu. Njegov gol iz slobodnog udarca srušio je Liverpool u Ligi Evrope. Na kraju sezone nominovan je za najboljeg igrača lige, a ponovo je izabran za najboljeg mlađeg fudbalera, čime je postao prvi koji je odbranio taj naslov u istoriji (deceniju kasnije to će ponoviti Embape). Sezona je, međutim, završena tužno – Lil je ostao bez mesta u Ligi šampiona.

Sezona se brzo okrenula u dobrom smeru. Eden je završio sezonu sa sedam golova i devet asistencija i ovoga puta zaradio je naslov najboljeg fudbalera lige, kao i "Bravo" nagradu, za najboljeg mlađog igrača Evrope. Dobio je i novi ugovor, po kojem je od leta trebalo da ima najveću platu u Francuskoj. Lil je lagano došao do titule, a osvojio je i kup, proslavivši oba trofeja u mečevima sa Parisom Žermenom. Bili su to prvi klupske trofeje posle 56 godina i prva dupla kruna od 1946. Usledio je mračni dečalj: na meču reprezentacije sa Turskom posvađao se sa selektorem Lekensom, a onda pred kamerama jeo hamburger dok je meč još trajao. Skandal je okončan suspenzijom od tri mečeva.

Klub je uspeo da zadrži Belgijanca i u tom prelaznom roku, ali je bilo jasno da se rastanak bliži. Ipak, prodato je skoro pola tima i sledeće sezone Lil se potpuno oslonio na Azarovo majstorstvo. Eden je svoj deo posla odradio, postigavši 20 golova uz 18 asistencija, ali je podrška oslabljene ekipe izostala, pa je osvojeno treće mesto. Slučaj je htio da poslednji, 194. meč u dresu Lila Azar odigra protiv Nansijsa, tima protiv kojeg je debitovao. Prvim het-trikom u karijeri zaokružio je učinak na 50 golova. Dao je i prva dva gola za reprezentaciju, Kazahstanu i Crnoj Gori, u svom 23. i

27. meču. Završio je francusku epizodu sa četiri individualne godišnje i četiri mesečne nagrade, kao i dva pehara, propustivši da zaigra na novom stadionu, koji je otvoren odmah po njegovom odlasku.

Tokom celog proleća trajale su spekulacije gde će se preseliti. Krajem maja delovalo je izvesno da će u Mančester, samo se nije znalo u koji od dva kluba. A onda, četvrtog juna 2012. godine, iznenada je predstavljen na "Stamford Bridžu", domu novog šampiona Evrope, posle transfera od 32 miliona evra.

Početak njegove karijere u plavom je bio buran – u prve dve utakmice imao je tri asistencije i iznudio dva penala, a u trećem postigao gol. Prva sezona u Londonu je bila prilično turbulentna, a menadžer koji ga je doveo ostao je bez posla već posle tri meseca. Zamenio ga je Rafa Benites, a ekipa je završila na respektabilnom trećem mestu u ligi i osvojila Ligu Evrope (Eden je propustio finale zbog povrede). Azar je u debitantskoj sezoni bio drugi asistent lige (11, jedna manje od saigrača Mate), a dao je tri gola u ligi i 13 u svim takmičenjima.

Usledile su dve uspešne godine sa novim menadžerom Žozeom Murinjom. Čelsi je u prvoj od njih napao titulu i ispustio je tek u finišu sezone, osvojivši treće mesto. U drugoj se bukvalno prošetao do naslova prvaka, uz Liga kup kao bonus. U obe sezone Azar je postizao po 14 golova, uz sedam i devet asistencija. U prvoj od njih izabran je za klupskog igrača sezone, a u drugoj je pokupio nagrade za igrača godine u Premijer ligi u svim izborima (igrači, navijači, novinari, stručni žiri).

Prvi ozbiljniji problem Azar je imao u prvom delu sezone 2015/16, kada je sukob Žozea Murinja sa igračima

izazvao haos u Čelsiju. Šampionska ekipa je celu sezonu provela na sredini tabele i završila deseta, a Murinjo je dobio otkaz u decembru. Posle 49 golova u prve tri sezone, u četvrtoj mu je trebalo 2.358 minuta da se upiše u strelce – iz penala protiv nižerazrednih MK Donsa. Sezonu je završio sa samo šest golova na 43 meča u svim takmičenjima, identičan skor imao je u prvoj sezoni u prvom timu Li-la, za dvostruko kraće vreme na terenu.

Tog leta Azar je bio deo razočaravajućeg nastupa belgijske selekcije na Evropskom prvenstvu, gde je jedan od favorita doživeo šok u četvrtfinalu protiv Velsa. U osmini finala dao je Mađarima prvi gol na velikim turnirima, čime je učinak u sezoni za Belgiju podigao na šest golova u 12 mečeva.

Dolazak Antonija Kontea isprva nije previše obećavao, ali je Italijan pronašao pravu taktiku i ekipa je delovala fantastično tokom cele jeseni, pobedivši u 14 vezanih mečeva, što je bio rekord Premijer lige. Još pre Nove godine Čelsi se izdvojio i bez većih problema stigao do druge titule u tri sezone. Azar je startovao golom u prvom meču i još pre kraja oktobra nadmašio učinak iz prethodne sezone, postigavši prvi put u karijeri gol na četiri vezana meča. Do kraja sezone dao je 16 golova u ligi, što mu je najbolji skor u Engleskoj, a 17 u svim takmičenjima. Izabran je četvrti put u tim sezone, ali je nagrada za najboljeg igrača otisla Engolou Kanteu.

Leto 2018. donelo je Svetsko prvenstvo u Rusiji i novi pokušaj sjajne belgijske generacije da ostavi dublji trag, posle dva vezana četvrtfinaла. Belgija je u grupi počistila rivale, uz dva Azarova gola protiv Tunisa, namučila se sa Japanom, a zatim savladala Brazil u derbiju četvrtfinaла. Poraz od Francuza ih je izbacio iz borbe za pehar, ostali

su na trećem mestu, a Azar je golom na samom kraju ukrasio pobedu nad Engleskom. Tri gola i dve asistencije ne prikazuju precizno Edenov učinak na turniru, na kojem je bio pravi lider odličnog tima. Njegovi driblinzi su izluđivali protivnike, a lucidna rešenja omogućavala saigračima da budu ubedljivo najefikasniji tim na turniru. Osvojio je srebrnu loptu i sa ruskih terena izašao sa bitno popravljenom reputacijom.

Od starta sezone, iako je ona počela manje od mesec po završetku SP, igrao je fantastično. Imao je šest golova na sedam utakmica. Uz to, zabeležio je i pet uspešnih do-davanja, a ekipa mu je krenula sa sedam vezanih pobe-dila, od čega pet u ligi. Čelsi je očekivano izugbio formu i ispao iz trke za titulu, ali im je u kupovima išlo dobro. Stigli su do finala Liga kupa, gde ih je pobedio Mančester si-ti. Odličnom igrom u finišu sezone izborili su treće mes-to. Istovremeno su odigrali savršenu sezonu u Ligi Evro-pe, nisu poraženi nijednom u 17 utakmica, a u finalu su pobedili Arsenal 4:1. Azar je u Premijer ligi imao 16 go-lova i 15 asistencija (rekord karijere, prvi dodavač lige), a postavio je i najbolji golgeterski skor u sezoni za Čelsi, sa 20 pogodaka. Bio je odličan i u reprezentaciji, za koju je dao osam golova.

Sa 28 godina Azar se oprostio od Čelsija sa dve titule i dve Lige Evrope.

Dugo očekivani prelazak u Real konačno se desio počet-kom juna 2019.